

PINTÉR LAJOS

Bevezetés egy Vígh Tamás-kiállításához

(PARAFRÁZIS)

*Föllendül megint
a karmesteri pálca
– vigyázz szavadra,
ha léha, leint –
föllendül megint
a karmesteri pálca,
s nem megy föl a
függöny,
de lehull az álca.
Cintányéros,
cudar a világ
céda a léda
és szűz kézben lobog
a bárca.
Van remény?
– kérdezed.
Hogy nem a homály,
de a fény.
S van remény,
hogy félsz már,
de élsz még.
Hogy él még
nemzedet,
hogy élhet.
Titkon reméled.
Kodály tanár úr
– a hű zenész –
hazánkra visszanéz,
hogy templom vagy
hodály az ország?*

Hogy énekel
a nép vagy
koldulón térdepel?
És Illyés
visszanéz,
hogy magasban
a haza
vagy mélyben.
Hogy hószakadás
szó-rácsában,
vagy Egry József-i
Balaton-fényben?
Magasban, mélyben?
Kell-e
a segítség?
Kell-e, hogy
Istened megsegéljen.
Üti a temetőt
a karmesteri pálca,
– sok a pálforduló
paulus, sok a bár,
a bárha, sok a bárpulton
az ezüstözött tál,
ezüst tálca.
Állsz
csodára várva,
ki hétszer árva.
Föllendül
megint
a karmesteri pálca
eljön fiskális
Katona József úr is
az innen- s túlvilági bálba.
Bántja a Bánkja.
Sehol nem látja
Bánkot, a nagyúrt,
sehol nem látja
Petúrt.
De az orozva gyilkolót
mindig látja, most lobbantja

*a világot lángra
– a világ világa–.
De Tiborcot látja,
mást se lát
csak tiborcot.
Megborzong.
Kulcsolnád a kezed
imára,
de hiába,
egyre csak az jut eszedbe:
világ világa.
Virág virága.
Szerelem
kápólnavirága.
Dadogsz,
magadban énekelsz,
várva:
hogy föllendül ismét
a karmesteri pálca.*

